

man kunde gøre Regning paa, at ogsaa Vælgernes Flertal vil slutte sig dertil. Jeg maa for mit Bedkommende afvise al mulig Tale om Duffer fra vor Side om Ordningen, hvorved visse Folkelasser fik større Indflydelse end andre. Det har der aldrig været og vil der forhaabentlig aldrig blive Tale om fra vor Side. Nej, hvad vi ønske, er, at ikke alene hver Samfundsklasse, men ogsaa hver enkelt Vælger faar samme Ret. Den Ordning, der har været Tale om fra vor Side, kunde gælde for alle Tider, uanset om Befolkningen steg eller faldt eller blev stationær. Derimod er Forholdet et helt andet, naar der er Tale om 137 Medlemmer. Ulykken er, at selv om vi gif ind derpaa, vare vi i Grunden ikke komne et eneste Skridt videre. Jeg vil ikke tale om, at de fleste vistnok, naar det kom til Stykket, vilde anse det for overordentlig uheldigt for Tinget, om det skulde have 35 flere Medlemmer, end det nu har. Jeg ved ikke rettere, naar jeg ser mig omkring, end at de ikke vilde kunne finde Plads i denne Sal, og at vi ikke i Djebliffet kunne fremskaffe nogen anden. Men lad nu dette være, som det vil, Hovedsagen er, at vi ikke vilde være komne et Skridt videre. Naar vi kom til Aaret 1900 eller 1901 — jeg nævner med Vilje det sidste Tal, fordi der er Grunde, der kunne bevirke, at man holder Folketælling i Aaret 1901 i Stedet for i 1900. — altsaa saa snart den næste Folketælling kom, vilde det vise sig, at vi vare lige nær. Vi ville have akkurat de samme Ulemper, som vi i Djebliffet have. Ulemperne vilde fremkomme dels derved, at Befolkningen var steget meget betydelig, saa at vi til den Tid kom til et helt andet Tal end 137 — maaske til 160. — ved at dividere Folketallet med 16,000, og dels paa den Maade, at visse Kredse havde faaet et ganske overvættets stort Antal Indbyggere og Vælgere i Forhold til andre. Det er derfor ingen Løsning. Saaledes stod altsaa Sagen i Fjor. En Række Forslag fra Regeringens Side var efterhaanden indbragt her i Folketinget, de vare alle sammen blevne behandlede paa en saadan Maade, at Folketinget tydelig havde vist, at det ikke vilde have nogen virkelig Forandring af Forholdene; man havde afvist Tanken om en Grundlovsændring, og der kunde altsaa heller ikke tænkes paa at gaa den Vej. Saa var det, at visse Medlemmer af Højre og Venstre i Landstinget forenede sig om at overveje, om det ikke var muligt at opstille et Mæglingforslag, ikke som en endelig Ordning, men som en midlertidig, med andre Ord et Forslag, der kunde bevirke en

Forbedring af den nuværende Tilstand, indtil man endelig blev saa fornuftig at søge til en Grundlovsændring, og et Forslag af en saadan Veffaffenhed, at man kunde vente at faa noget gennemført, som i alle Henseender var billigst efter Grundlovens Ord og Tanke. Dette Forslag kom frem og kom i Slutningen af forrige Samling til at foreligge som Landstingets Tilbud, og det kom tillige med Regeringens Understøttelse, ligesom det atter i Aar er kommet til os paa samme Maade. Det Spørgsmaal maa saa uvilkaarlig rejse sig: Er det da ikke i alle Henseender bedre at tage en Forbedring af Tilstanden end at vedblive at gaa disse Veje, som have vist sig at være ufremkommelige. Det er det Spørgsmaal, Mindretallet maatte opstille for sig: Er det ikke bedre som Princip end at blive stående ved det gamle? Forslaget kommer jo ikke til os som et Ultimatum, men som et Forslag, der maa kunne undergives vor nærmere Undersøgelse. Men er det dog ikke bedre, at vi straks slutte os til Princippet og saa gaa nærmere ind paa, hvorledes man vil bringe det til Udførelse. Jeg kan ikke se rettere, og det kunde heller ikke det Mindretal, der fulgte mig, end at det er dog bedst at forsøge denne Løsning, der selv angiver sig som en midlertidig Løsning, og som ifølge hele den Maade, hvorpaa Forslaget er blevet fremsat, ikke kan kaldes andet end midlertidig, men som dog i den kortere eller længere Tid, i den forholdsvis korte Tid, hvori den kan tænkes at bestaa, vilde forbedre den nuværende Tilstand. Jeg har allerede udtalt, at det, at Tilstanden vilde forbedres, ikke kan betegnes som noget grundlovstridigt. At Tilstanden bliver bedre, end den er, efter Grundlovens Opfattelse, er aabenbart grundlovmæssigt og ikke grundlovstridigt.

Men jeg skal dernæst tillade mig en anden Udtalelse, og det er den, at naar et Forslag kommer som et aldeles midlertidigt Forslag og som det, der ikke giver sig ud for andet end at forbedre den nuværende Tilstand paa de Steder, hvor det vilde være naturligt, saa betyder det aldeles intet, at man fra et helt andet Synspunkt kommer frem med forskellige andre Betragtninger, som aldeles ikke gælde i dette Tilfælde, men som kun vilde gælde, hvis der var Tale om en endelig principiel Ordning. Naar det ærede Medlem f. Ex. udtalte, at man i Københavns Amt lavede en Kreds paa 27,500 Mennesker samtidig med, at man lader bestaa en Kreds paa kun 12,000, saa vilde det være fuldstændig rigtigt at fremdrage dette, naar der var Tale om en endelig Ordning, hvor man vilde udføre en Ud-